

Доля (скорочено)

Тарас Шевченко

Ти не лукавила зо мною,
Ти другом, братом і сестрою
Сіромі стала. Ти взяла
Мене, маленького, за руку
І в школу хлопця одвела
До п'яного дяка в науку.
"Учися, серденько, колись
З нас будуть люде",— ти сказала.
А я й послухав, і учивсь,
І вивчився. А ти збрехала.
Які з нас люде? Та дарма!
Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою.
Ходімо ж, доленько моя!
Мій друже вбогий, нелукавий!
Ходімо далше, далше слава,
А слава — заповідь моя.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У вірші "Доля" Т. Шевченко звертається до своєї долі, як до друга. Він вдячний їй, що повела в науку, що виховала його чесним та справедливим. І він гордий, що може сказати про себе — у нього немає "зерна неправди за собою". І цей шлях — шлях до слави, до розуміння є в цьому світі й свого призначення.